

ÇOCUKLARDAKİ IŞIĞI BÜYÜTMEK

R. Tuba İZBULAN

İLKYAR Mersin ekibi olarak düzenlediğimiz gönüllülük projesi benim ilk projemdi. Daha önce herhangi bir gönüllülük projesinin içerisinde yer almadığım için bu gönüllülük projesi konusunda da son derece tecrübesizdim. Bu nedenle bana yol gösterici olması için gönüllük kılavuzunu son derece dikkatli bir şekilde okudum, etkinliğim hakkında yeterli derecede bilgi sahibi olabilmem için etkinlik kılavuzunu dikkatli bir şekilde takip ettim ve koordinatörlerimizin bizleri uyardığı konularda hassas davranabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya gayret gösterdim.

Açıkçası
proje gününe
kadar; acaba
projeye
yeteri kadar
katkı

sağlayabilecek miyim, çocuklarla aramdaki iletişimde herhangi bir kopukluk olacak mı ya da en önemlisi yaptığımız etkinliklerle çocuklarda kalıcı bir iz bırakabilecek miyiz, onların bilim, edebiyat gibi konularda sorgulayan, araştıran ve öğrenen kişiliklere sahip olmasında pay sahibi olabilecek miyiz, gibi sorular sürekli aklımda dolanıp duruyordu. Ancak cumartesi sabahı çocukların okul bahçesinde toplanmaya başlaması ile o küçük bedenlerin içlerinde taşıdığı hiçbir kötülüğe bulaşmamış olan yüreklerini ve gözlerinde hiç sönmemesini temenni ettiğim ışığı görmemle beraber aklımdaki tüm bu sorular bir bir azalmaya ve yerini öğrenmeye hevesli ve tertemiz yürekli bu çocukların içlerinde (iki günde elimden geldiği kadarı ile) bilime karşı bir merak uyandırmaya, araştırmaya ve sorgulamaya teşvik etme hususunda bir gayret içerisinde girmemi sağlamaya bıraktı.

Çünkü şunun bilincindeydim: Bu çocuklar bilgili anne ve babaların ellerinde büyümemiş ve aileleri ile birlikte edebiyat gibi, matematik gibi, origami gibi etkinliklerin içerisinde dahil olamamışlardı. Bu nedenle şayet onların gözlerinde gördüğüm bu ışığı kalplerinden yansıyan güzelliklerle birleştirmelerinde onlara bir

bakıma yol gösterici bir rehber olabilirsem, buna yönelik onlara bir adım atabilirsem o ışığın daha da büyüyüp bütün bir dünyayı aydınlatabilecek kadar parlak bir ışık hüzmesine dönüşmesini sağlayacak kapının da ardına kadar aralanmasında önyak olabilirdim.

Bu proje, bu güzel çocukların sadece bizimle geçirdikleri zamanda değil içlerinde yakmayı amaçladığımız o kocaman ışık demeti sayesinde biz onların yanlarında yokken dahi öğrenme aşkları ile her daim biraz daha ileriye gitmek için çabalamalarına katkı sağlamak için benim, bizim, tüm proje ekibinin elinde olan kocaman bir fırsattı (ki bu fırsatın ekip olarak çok güzel bir şekilde kullanıldığı kanaatindeyim). Bu çocuklar ne yazık ki iyi aile ortamlarında büyümemiş ve birçoğu tam anlamıyla anne, baba sevgisiyle hayata merhaba diyememişti. Bu proje süresince birçok çocuğun acıklı hikayesine tanık oldum. Dinlediğim her bir hikaye ile beraber yüreğimde bir sızı hissettim ve bu hissettiğim sızı her anlatılan hikaye ile daha da derinleşti. Ancak beni en çok yaralayan olay konferans salonunda sunumları izleyen çocuklarla ilgili oldu.

Kıymetli Hüseyin hocamızın kız çocukları üzerine yaptığı konuşma sırasında gözleri dolan ve bunu gizlemeye çalışan birkaç kız öğrenci sadece o gözlerindeki acıklı bakışlarla bana o son derece yaralayıcı olan hikayelerini aktarmışlardı. Bir başka olay ise Hüseyin hocamızın beni de derinden etkileyen: “Özellikle bu salondaki erkeklere sesleniyorum: Evinizde söz sahibi olun ve kız kardeşlerinizin okuması için elinizden geleni yapın. Çünkü sizin kız kardeşleriniz gelecek nesilleri yetiştiren anneler olacaklar” sözünden sonra derin bir iç çekip sessizce başını önüne eğen bir erkek öğrenci sadece beden dilini kullanarak aktarabileceği acıların en hüznüsünü aktardı o gün bana.

Ancak her şeye rağmen bu hüznlerin o çocukların ilerlemesine katkı sağlayabileceğinin de farkındaydım. Çünkü o çocuklar okumanın önemini bizden çok daha iyi bir şekilde biliyordu, bunu onlardan dinlediğim hikayelerle öğrenmiştim. İşte, bu hüznü hikayelere sahip o küçük çocukların tüm bunlara karşın ileride kendi başarı

hikayelerini yazmaları için çabalayan İLKYAR ekibinin bir parçası olmanın ne denli gurur verici olduğunu orada anladım. Çocukların bana sarılıp onlar için okullarına geldiğim için teşekkür etmeleri bu hikayelerin kahramanları olabilecekleri konusunda içimde bir umut ışığı yaktı, o çocukların son derece dikkat kesilmiş bir şekilde o deneyleri izlemesi bende bir başka umut ışığı yaktı. Umarım bu umut ışıkları bir enerji olarak büyür ve ileride gerçeklere dönüşür.

Bu projenin bana sağladığı en büyük katkı; çevremde gördüğüm, hikayeleri dinlenmeye layık olan o küçük bedenlerin ne denli büyük acıları omuzladığını fark etmek ve hem ülkemizin geleceğinin daha parlak olabilmesi hem de bu çocukların içlerindeki dehanın kaybolmaması için elimden geldiğince çabalamam gerektiğini fark ettirmek oldu.

Bütün proje ekibinin canla başla çalıştığı ve projenin güzel bitmesi için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışması ise beni gayet mutlu etti. Sonuç olarak; ilk projem olan Adana projesi kapsamında bu iki gün boyunca hem ben çocuklardan çok şey öğrendim hem de onların gelecekte pırıl pırıl parlayan yetişkin bireyler olmaları için elimden geldiğince onlara bir kapı aralamaya gayret gösterdim. Aynı gayreti ekip arkadaşlarımda her birinin tek tek göstermiş olmaları da beni ayrıca mutlu etti.

Umarım İLKYAR ile çok daha fazla sayıda insan tanışma imkanı bulur ve bu topluluğun her bir projesi, önceki projelerdeki yaşanan ufak pürüzlerden ders alınarak çok daha iyi seviyelere taşınıp daha nice çocukların güzel birer yetişkin bireyler olmaları yolunda onlara uzatılan bir el olmayı başarır ve ülkemizin geleceğinin aydınlanmasına vesile olur.

Rahime Tuba İzbulan
Mersin Üniversitesi